

The Holy See

APOSTOLSKO PISMO
U OBLIKU MOTUPROPRIJA
VRHOVNOG SVEĆENIKA

FRANJE

«TRADITIONIS CUSTODES»

O UPORABI RIMSKE LITURGIJE KOJA JE PRETHODILA OBNOVI IZ 1970. GODINE

Čuvari predaje, biskupi, u zajedništvu s rimskim biskupom, tvore vidljivo načelo i temelj jedinstva u svojim partikularnim Crkvama. [1] Vođeni Duhom Svetim oni, naviještanjem evanđelja i slavljenjem euharistije, ravnaju partikularnim Crkvama koje su im povjerene. [2]

Da bi se postigla sloga i jedinstvo Crkve, moji časni prethodnici, sveti Ivan Pavao II. i Benedikt XVI., očinskom brigom za one koji su u nekim krajevima ostali privrženi liturgijskim oblicima koji su prethodili obnovi zahtijevanoj od Drugoga vatikanskog koncila, dopustili su i uredili pravo korištenja Rimskoga misala koji je 1962. godine objavio papa Ivan XXIII. [3] Na taj su način namjeravali «olakšati življenje crkvenoga zajedništva onim katolicima koji se osjećaju navezanima na neke prethodne liturgijske oblike», a ne na druge. [4]

Na tragu nakane mojega časnog prethodnika Benedikta XVI. da se, tri godine nakon objavljenja motuproprija *Summorum Pontificum*, biskupe pozove da provjere njegovu primjenu, Kongregacija za nauk vjere provela je 2020. godine temeljito savjetovanje s biskupima, a rezultati su pomno razmatrani u svjetlu iskustva koje je sazrijevalo tijekom ovih godina.

Razmotrivši želje nikhule među biskupima i saslušavši mišljenje Kongregacije za nauk vjere, ovim apostolskim pismom želim ići korak dalje u trajnome nastojanju oko crkvenoga zajedništva. Stoga sam smatrao prikladnim odrediti sljedeće:

Čl. 1. Liturgijske knjige koje su proglasili sveti Pavao VI. i sveti Ivan Pavao II., u skladu s odlukama Drugoga vatikanskoga koncila, jedincati su izraz *lex orandi* rimskoga obreda.

Čl. 2. Dijecezanskomu biskupu kao upravitelju, promicatelju i čuvaru cjelokupnoga liturgijskog života u povjerenoj mu partikularnoj Crkvi, [5] pripada uređivati liturgijska slavlja u vlastitoj mu biskupiji. [6] Stoga je isključivo u njegovoj mjerodavnosti odobriti uporabu Rimskoga misala iz 1962. godine u svojoj biskupiji, slijedeći smjernice Apostolske Stolice.

Čl. 3. Biskup, u biskupijama u kojima već postoji jedna ili više skupina koje slave prema misalu koji je prethodio obnovi iz 1970. godine:

§1. neka utvrdi da te skupine ne isključuju valjanost i zakonitost liturgijske obnove, odredaba Drugoga vatikanskog koncila i Učiteljstva vrhovnih svećenika;

§2. neka naznači jedno ili više mjesta na kojima će se vjernici koji pripadaju tim skupinama moći okupljati na euharistijsko slavlje (ali ne u župnim crkvama, i bez ustanovljivanja novih personalnih župa);

§3. neka za mjesto koje je naznačio odredi dane u koje su dopuštena liturgijska slavlja s uporabom Rimskoga misala koji je proglasio sveti Ivan XXIII. 1962. godine; [7] na tim slavljima neka se čitanja naviještaju na narodnome jeziku, rabeći prijevode Svetoga pisma za liturgijsku uporabu, potvrđene od dotičnih biskupskih konferencija;

§4. neka imenuje svećenika koji će, kao biskupov delegat, preuzeti brigu za slavlja i za pastoralnu skrb u tim skupinama vjernika. Svećenik neka bude prikladan za tu službu, sposoban rabiti *Missale Romanum* koji je prethodio obnovi iz 1970. godine, neka posjeduje znanje latinskoga jezika koje mu omogućuje potpuno razumijevanje rubrika i liturgijskih tekstova i neka bude prožet gorljivom pastoralnom ljubavlju i osjećajem crkvenoga zajedništva. Neophodno je, naime, da svećenik kojemu je povjerena ta služba ima na srcu ne samo dostojanstveno slavljenje liturgije, već i pastoralnu i duhovnu skrb za vjernike;

§5. neka u personalnim župama, koje su kanonski osnovane na dobrobit tih vjernika, pristupi prikladnoj provjeri jesu li one uistinu korisne za duhovni rast te procijeni hoće li ih zadržati ili ne;

§6. pobrinut će se da ne bude odobreno osnivanje novih skupina.

Čl. 4. Svećenici koji će biti zaređeni nakon objavljenja ovoga motuproprija, a žele slaviti liturgiju prema *Missale Romanum* iz 1962. godine, trebaju podnijeti zamolbu dijecezanskomu biskupu, koji će se prije davanja te ovlasti posavjetovati s Apostolskom stolicom.

Čl. 5. Svećenici koji već slave prema *Missale Romanum* iz 1962. trebaju od dijecezanskoga biskupa zatražiti ovlaštenje da bi se i dalje mogli koristiti tom mogućnošću.

Čl. 6. Ustanove posvećenoga života i društva apostolskoga života, koje je svojedobno osnovalo

Papinsko vijeće *Ecclesia Dei*, prelaze u mjerodavnost Kongregacije za ustanove posvećenoga života i družbe apostolskoga života.

Čl. 7. Kongregacija za bogoštovlje i disciplinu sakramenata i Kongregacija za ustanove posvećenoga života i družbe apostolskoga života, za pitanja iz svoje mjerodavnosti, vršit će vlast Svete Stolice, bdijući nad poštivanjem ovih odredaba.

Čl. 8. Dosadašnje odredbe, naputci, dopuštenja i običaji, koji nisu u skladu s iznesenim u ovome motupropriju, stavljeni su izvan snage.

Nalažem da se sve što sam odlučio ovim apostolskim pismom u obliku motuproprija, opslužuje u svim njegovim dijelovima, unatoč svemu protivnom, čak i ako je vrijedno posebnoga spominjanja, i određujem da ono bude proglašeno objavljem u dnevniku *L'Osservatore Romano* te, stupivši na snagu odmah, bude potom objavljeno u službenome glasilu Svete Stolice, *Acta Apostolicae Sedis*.

Dano u Rimu, pri Svetome Ivanu Lateranskom, 16. srpnja 2021., na spomendan Gospe od Karmela, godine devete našega pontifikata.

FRANJO

[1] Usp. Drugi vatikanski koncil, Dogmatska konstitucija o Crkvi *Lumen Gentium*, 21. studenoga 1964., br. 23, AAS 57 (1965.), 27.

[2] Usp. Drugi vatikanski koncil, Dogmatska konstitucija o Crkvi *Lumen Gentium*, 21. studenoga 1964., br. 23, AAS 57 (1965.), 32; Drugi vatikanski koncil, Dekret o pastirskoj službi biskupa u Crkvi *Christus Dominus*, 28. listopada 1965., br. 11, u: AAS 58 (1966.), 677-678; *Katekizam Katoličke Crkve*, br. 833.

[3] Usp. Ivan Pavao II., Apostolsko pismo u obliku motuproprija *Ecclesia Dei*, 2. srpnja 1988., u: AAS 80 (1988.) 1495-1498; Benedikt XVI., Apostolsko pismo u obliku motuproprija *Summorum Pontificum*, 7. srpnja 2007., u: AAS 99 (2007.), 777-781; Apostolsko pismo u obliku motuproprija *Ecclesiae unitatem*, 2. srpnja 2009., u: AAS 101 (2009.), 710-711.

[4] Ivan Pavao II., Apostolsko pismo u obliku motuproprija *Ecclesia Dei*, 2. srpnja 1988., u: AAS 80 (1988.), 1498.

[5] Usp. Drugi vatikanski koncil, Konstitucija o svetoj liturgiji *Sacrosanctum Concilium*, 4. prosinca 1963., br. 41, u: AAS 56 (1964.), 111; *Caeremoniale Episcoporum*, br. 9; Kongregacija za bogoštovlje i disciplinu sakramenata, Uputa o nekim stvarima vezanima uz presvetu euharistiju koje valja obdržavati odnosno izbjegavati, *Redemptionis Sacramentum*, 25. ožujka 2004., br. 19-25, u: AAS 96 (2004.), 555-557.

[6] Usp. ZKP, kan. 375, § 1; kan. 392.

[7] Usp. Kongregacija za nauk vjere, Dekret *Quo magis* kojim se odobrava sedam euharistijskih predslavlja za izvanredni oblik Rimskoga obreda, 22. veljače 2020., i Dekret *Cum sanctissima* o liturgijski slavljima u čast svetih po izvanrednome obliku Rimskoga obreda, 22. veljače 2020., u: *L'Osservatore Romano*, 26. ožujka 2020., str. 6.